

Sygn. akt III AUa 847/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Michalska-Goźdź
Sędziowie:	SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **F. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej

na skutek apelacji wnioskodawcy F. M.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 15 maja 2012 r. sygn. akt VIII U 3033/10

oddala apelację

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 września 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił F. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 30 maja 2005r.

Odwołanie od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 maja 2012r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołujący F. M. urodził się(...)i jest inżynierem technologii drewna. Ostatnio był zatrudniony jako kierownik transportu. Od 10.12.1990r. do 14.04.2009r. prowadził działalność gospodarczą (...) Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe. Od 1.10.2009r. jest zatrudniony jako kierownik Zakładu (...) w (...) Sp. z o.o.

Odwołujący pobierał zasiłek chorobowy w okresach: od dnia 4.01.2006r. do dnia 11.01.2006r., od dnia 28.05.2007r. do dnia 31.05.2007r., od dnia 23.10.2007r. do dnia 3.11.2007r., od dnia 9.01.2009r. do dnia 11.02.2009r., od dnia 10.04.2010r. do 5.09.2010r.

W dniu 30.05.2005r. odwołujący uległ wypadkowi przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. Odwołujący podczas pomiaru wysokości naczepy po wymianie opon upadł na drabinę, na której stał i doznał urazu kręgosłupa (karta wypadku z dnia 21.02.2006r.). Zdarzenie uznano za wypadek przy prowadzonej działalności gospodarczej i decyzją z dnia 25.04.2006r. ZUS przyznał odwołującemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% będącego następstwem wypadku przy pracy w dniu 30.05.2005r.

Decyzją z dnia 8.05.2006r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej w dniu 30.05.2005r.

Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 4.04.2006r. od którego odwołujący nie złożył sprzeciwu uznał, że F. M. nie jest niezdolny do pracy. U odwołującego stwierdził wygojony uraz kręgosłupa lędźwiowego z przebyłym złamaniem kręgu LI oraz zespół bólowy bez istotnego ograniczenia sprawności ruchowej, dyskopatię lędźwiową z zespołem bólowym rwy kulszowej objawowej lewostronnej i otyłość. Od powyższej decyzji odwołujący nie wniósł odwołania.

Decyzją z dnia 8.05.2006r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, ponieważ lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 4.04.2006r. orzekł, że odwołujący jest zdolny do pracy. Od tej decyzji odwołujący nie wniósł odwołania.

W dniu 30.08.2010r. odwołujący złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 30.05.2005r. wraz z zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 18.08.2010r. Organ rentowy zwrócił się do Głównego Lekarza Orzecznika, aby zajął stanowisko czy w świetle przedłożonego zaświadczenia i dokumentacji lekarskiej można stwierdzić, że u F. M. istnieje niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 30.05.2005r.

Główny Lekarz Orzecznik stwierdził, że przedłożone dowody stwierdzają nowe schorzenie wymagające postępowania orzeczniczego, ale nie mają żadnego związku z wypadkiem w dniu 30.05.2005r.

Organ rentowy w dniu 22.09.2010r. wydał zaskarżoną decyzję.

Pismem z dnia 9.09.2010r. odwołujący podał, że wnosi by jego wniosek z 30.08.2010r. o rentę w związku z wypadkiem w dniu 30.05.2005r. był również potraktowany jako wniosek o rentę z ogólnego stanu zdrowia.

Decyzją z dnia 10.12.2010r. organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 6.09.2010r., tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego do dnia 30.11.2011r. na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 8.11.2011r.

Decyzją z dnia 24.02.2011r. organ rentowy odmówił F. M. prawa do emerytury z uwagi na to, że odwołujący nie osiągnął wieku uprawniającego do przyznania emerytury. Wskazał także, że odwołujący nie udokumentował co najmniej 15-letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Decyzją z 2.02.2012r. ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty na dalszy okres z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31.01.2013r. z rozpoznaniem guza pęcherza moczowego po leczeniu operacyjnym w 2010r, nadciśnienia tętniczego z zajęciem serca, stanu po amputacji urazowej II i III palca lewej ręki, zespołu bólowego kręgosłupa 1-s z ograniczeniem sprawności ruchowej.

Z uwagi na rodzaj schorzeń odwołującego związanych z wypadkiem przy prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 30.05.2005r. w toku postępowania sądowego został przeprowadzony dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych chirurga i ortopedy. U odwołującego rozpoznano:

- przebyte złamanie trzonu kręgu LI w dniu 30.05.2005r.
- zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego bez istotnego ograniczenia sprawności ruchowej
- nieznaczny (1°) kręgozmyk L-5-S-1,
- stan po amputacji palca II i III ręki lewej w 2006r. z ograniczeniem ruchomości pozostałych palców i ograniczeniem sprawności chwytnej
- żylaki prawej kończyny dolnej bez zmian troficzných.

Zmiany w obrębie narządu ruchu spowodowane wypadkiem podczas prowadzenia działalności gospodarczej nie powodują niezdolności do pracy. Od 2001r. odwołujący był leczony z rozpoznaniem zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa. Wypadek, który miał miejsce w dniu 30.05.2005r. spowodował złamanie pierwszego kręgu lędźwiowego, które mogło nasilić stopień zmian zwyrodnieniowych, jednak nie w takim stopniu, aby spowodować niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Złamanie nie pozostawiło znacznej deformacji pierwszego kręgu, a uraz kręgosłupa nie ma żadnego związku ze schorzeniami występującymi u F. M. tj. rwą kulszową, chorobami nowotworowymi czy osłabieniem lewej kończyny dolnej. Rezonans i tomografia kręgosłupa wykazały, że odwołujący miał złamany trzon kręgu LI, ale zmiany w obrębie złamania nie powodowały ucisku na układ nerwowy.

Odwołujący F. M. nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 30.05.2005r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy stwierdził, że przedmiotem sporu było ustalenie czy odwołujący jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej z dnia 30.05.2005r. i czy z uwagi na istnienie prawomocnej decyzji z dnia 8.05.2006r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem odwołujący wskazał nowe dowody lub okoliczności mające wpływ na treść tej decyzji i w konsekwencji przyznanie świadczenia.

Sąd Okręgowy powoływał przepisy art. 3, art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 16, ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12, 13, 14, 59 i 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy w oparciu o opinie biegłych sądowych: ortopedy i chirurga ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej, którego doznał w dniu 30.05.2005r. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że odwołujący nie przedstawił żadnych nowych dowodów ani okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 8.05.2006r., które wskazywałyby na zasadność przyznania renty wypadkowej. W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył odwołujący, wnosząc o jego zmianę i przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w każdym przypadku – o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Apelujący zarzucał:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 6 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12, art. 13, art. 59 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegającą na przyjęciu,

że odwołujący nie spełnia warunków do przyznania renty, mimo, że stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, która doprowadziła do ustalenia, że odwołujący nie stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy oraz naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. polegające na oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych, mimo takiej konieczności wynikającej z niejasności ustnej opinii biegłego sądowego.

W uzasadnieniu apelujący argumentował, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że odwołujący nie stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy, mimo, że bez wynikającego z niego uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie zaistniałaby, ponieważ pozostałe przyczyny niezdolności nie spowodowałyby jej powstania. Odwołujący wskazywał, że schorzenia występowały u niego od 2001r., ale dopiero wypadek przy pracy spowodował powstanie niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy odwołujący spełnia przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej zaistniałego w dniu 30 maja 2005r.

Na wstępie przypomnieć należało, że bezspornie odwołujący w dniu 30 maja 2005r. uległ wypadkowi przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, w wyniku którego doznał urazu kręgosłupa. Decyzją z dnia 8 maja 2006r. ZUS odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, opierając się na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 kwietnia 2006r., w którym rozpoznano m.in. wygojony uraz kręgosłupa lędźwiowego z przebyłym złamaniem kręgu L1 oraz zespół bólowy bez istotnego ograniczenia sprawności ruchowej, nie powodujące niezdolności do pracy. Wnioskodawca nie odwołał się od powyższej decyzji.

Od dnia 6 września 2010r. odwołujący pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy (z ogólnego stanu zdrowia). Decyzją z 2 lutego 2012r. ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty na dalszy okres z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 stycznia 2013r. z rozpoznaniem guza pęcherza moczowego po leczeniu operacyjnym w 2010r, nadciśnienia tętniczego z zajęciem serca, stanu po amputacji urazowej II i III palca lewej ręki, zespołu bólowego kręgosłupa 1-s z ograniczeniem sprawności ruchowej.

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 września 2010r. ZUS ponownie odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Istotą sprawy było zatem ustalenie, czy na mocy powyższej decyzji ZUS prawidłowo odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wbrew zarzutowi apelującego, Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 6 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12, art. 13, art. 59 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy. Na podstawie art. 17 ust. 1 ww. ustawy - przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z kolei przepis art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zawiera definicję ustawową niezdolności do pracy. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej - przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego błędny był zarzut apelującego, że odwołujący stał się niezdolny do pracy dopiero wskutek wypadku z 30 maja 2005r. Sąd Apelacyjny w pełni podziela obszerne ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie, bez potrzeby ponownego ich powoływania. Podkreślić jedynie należy, że podstawą ustaleń Sądu I instancji był dowód z opinii biegłych sądowych: chirurga i ortopedy, którzy jednoznacznie wypowiedzieli się o braku niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem z dnia 30 maja 2005.

Nie budzi wątpliwości, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń wnioskodawcy.

W oparciu o prawidłowo przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych: chirurga i ortopedy Sąd Okręgowy ustalił, że u odwołującego rozpoznano: przebyte złamanie trzonu kręgu LI w dniu 30 maja 2005r., zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego bez istotnego ograniczenia sprawności ruchowej, nieznaczny (1°) kręgozmyk L-5-S-1, stan po amputacji palca II i III ręki lewej w 2006r. z ograniczeniem ruchomości pozostałych palców i ograniczeniem sprawności chwytnej, żyłaki prawej kończyny dolnej bez zmian troficzných. Z opinii biegłych wynika, że zmiany w obrębie narządu ruchu spowodowane wypadkiem podczas prowadzenia działalności gospodarczej nie powodują u odwołującego niezdolności do pracy. Od 2001r. odwołujący był leczony z rozpoznaniem zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa. Wypadek, który miał miejsce w dniu 30 maja 2005r. spowodował złamanie pierwszego kręgu lędźwiowego, które mogło nasilić stopień zmian zwyrodnieniowych, jednak nie w takim stopniu, aby spowodować niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Złamanie nie pozostawiło znacznej deformacji pierwszego kręgu. Rezonans i tomografia kręgosłupa wykazały, że odwołujący miał złamany trzon kręgu LI, ale zmiany w obrębie złamania nie powodowały ucisku na układ nerwowy. Z opinii biegłego ortopedy wynikało, że przyczyną dolegliwości bólowych i nieznacznego ograniczenia ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym były zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne, przy czym odwołujący leczył się z powodu tych schorzeń już od 2001r.

Ponadto Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń odwołującego do ustaleń wynikających z opinii biegłego ortopedy, Sąd Odwoławczy w pełni podziela te ustalenia, bez potrzeby ponownego ich tutaj powoływania.

Dodać należy, że zasadniczym powodem ustalenia niezdolności do pracy (z ogólnego stanu zdrowia) nie były zmiany w obrębie narządu ruchu. Uraz kręgosłupa, którego doznał odwołujący na skutek wypadku nie był tego rodzaju, aby mógł spowodować niezdolność do pracy. W orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS stwierdzono częściową niezdolność do pracy, z rozpoznaniem guza pęcherza moczowego, guza prostaty, dyskopatii lędźwiowej z rwą kulszową, dysfunkcją ręki lewej po amputacji urazowej II i III palca i nadciśnienia tętniczego. Dodać należy, że odwołujący kolejny wniosek

o rentę (po odmownej decyzji z 2006r., której nie zaskarżył) złożył dopiero po zabiegu operacyjnym guza pęcherza moczowego.

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że Sąd Okręgowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, odnośnie braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem wnioskodawcy. Podkreślić należy, że wszyscy opiniujący w sprawie biegli sądowi byli zgodni, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do wykonywania pracy w związku z wypadkiem.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak podstaw do kwestionowania opinii biegłych, a w szczególności opinii biegłego ortopedy jako podstawy do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, że każdy z biegłych wydał opinię w oparciu o analizę całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, a przede wszystkim na podstawie bezpośredniego badania podmiotowego i przedmiotowego wnioskodawcy. Opinie zawierały opis badania lekarskiego przeprowadzonego przez każdego z biegłych lekarzy pod kątem jego specjalności medycznej. Spostrzeżenia poczynione przez biegłych przedstawione zostały w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że opinie zostały opracowane przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego oraz dysponujące w tym zakresie niezbędną wiedzą i doświadczeniem. Powyższe uzasadnia wnioski, że ostateczna konkluzja opinii biegłych, iż odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem, została w sposób wyczerpujący umotywowana wynikami przeprowadzonych badań lekarskich.

Dodać należy, że sąd nie może - wbrew opinii biegłych, dostarczających sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania pracy bądź braku takiej zdolności - oprzeć się na własnym przekonaniu, zasadach logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które to kryteria ze zrozumiałych względów nie obejmują specjalistycznej wiedzy medycznej (por. wyrok SN z dnia 14 marca 2007 r. III UK 130/06).

Odwołujący kwestionował opinię biegłego ortopedy, wnosząc o powołanie innego biegłego, jednak w istocie nie zgłosił uzasadnionych zarzutów w stosunku do opinii tego biegłego, mających związek z ewentualną niezdolnością do pracy w związku z wypadkiem. Samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego sądowego nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona. Skoro zatem sporządzona w niniejszej sprawie opinia wyjaśniła w sposób przekonujący i wyczerpujący zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (medycznych), to powoływanie kolejnego biegłego ortopedy należało uznać w takiej sytuacji za zbędne.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty apelującego nie mogły zasługiwać na uwzględnienie, a przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że decyzja organu rentowego była słuszna, trzeba uznać za prawidłowe i mające odzwierciedlenie w ustalonym stanie faktycznym.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

/SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska/ /SSA Maria Michalska-Goźdź/ /SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/